

paa det Grundlag, at det var forsvarligt at udføre Anlægget, selv om vi skulde tage Pengene dertil ved Laan, derfor har jeg grundlagt mit Ræsonnement herpaa.

Men der er en Forskel, det vil jeg gerne betone, med Hensyn til det, jeg nævnte om Pengenes Tilvejebringelse til Lille Bælts Broen i Forhold til Pengenes Tilvejebringelse til Statsbaneanlæg efter Loven af 1918, idet Forudsætningen for Pengenes Tilvejebringelse til Lille Bælts Broen ved Laan er den, at Statsbanerne ud af deres Drift skal forrente og afdrage Kapitalen; det er ikke Forudsætningen for Tilvejebringelsen af Pengene ved Laan til Anlægene efter Loven af 1918. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at det vilde have været et overmaade sundt og godt Princip, om man fra først af ved alle Statsbaneanlæg havde indført dette, at de skulde forrentes og afdrages paa Driftsregnskabet, før der kunde blive Tale om noget Overskud. Det vilde have været overordentlig godt, saa vilde vi ikke have staaet, som vi nu staaer. Saa snart der er Tale om en Indtægt, der i nogen Maade overstiger Udgiften, taler vi om Overskud, men i Virkeligheden er det irrationelt. Et virkeligt Overskud kommer først, naar den i et Selskab anbragte Kapital er forrentet og paa rimelig Maade amortiseret. Derfor kan man først tale om et rationelt Overskud af Statsbanerne, naar vi efter den Kapital, der er anbragt deri, og som nu er over 500 Mill. Kr., kommer op paa et Overskud af mellem 25 og 30 Mill. Kr. Dette nye Princip er altsaa ført ind her for Lille Bælts Broens Vedkommende, idet disse Penge skal forrentes og afdrages af Statsbanedriften. Maatte det blive Fremtiden forbeholdt at føre dette Princip videre indenfor Statsbanernes Økonomi.

Til Slut udtalte det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at det var ønskeligt, om andre sagkyndige end Statsbanernes kom til at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Lille Bælts Broen. Jeg har allerede sagt, at man fra Statsbanernes Side har raadført sig med dem, som man ansaa for at være de mest sagkyndige paa dette Omraade. Men jeg anser det for en given Sag, at hvis dette Forslag vedtages, og man gaar til at udarbejde det i Detailler og Arbejdet saa bliver udbudt i Entreprise — det er ikke min Forudsætning, at Statsbanerne som saadanne skal udføre dette Arbejde, men Arbejdet skal udbydes i Entreprise —, vil der indkomme Tilbud, og da synes jeg, at det er rimeligt, at ikke alene Statsbanernes sagkyndige, men ogsaa

de, man kunde finde er de mest sagkyndige indenfor vort Lands Omraade, kom til at bedømme de indkomne Tilbud. Og ikke alene de Tilbud, der kommer paa det Projekt, der er udarbejdet i Detailler af Statsbanerne, men hvis der fra Firmaers Side fremkommer nye Typer eller nye Projekter, vil ogsaa de kunne blive overvejet, vurderet og bedømt af et saadant sagkyndigt Udvalg. Min Opfattelse er, at den bedste Sagkundskab, der kan skaffes til Veje om dette Forhold, ingenlunde er for god. Vi skal ikke vige tilbage for at tage den bedste Sagkundskab, selv om vi skal søge den udenfor Statsbanernes Kreds. Det kunde ikke falde mig ind, og det falder heller ikke Statsbanerne ind.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen. Jeg har svaret det ærede Medlem paa en Del af det, han talte om, nemlig det økonomiske med Hensyn til Obligationerne og al den Slags Ting, det behøver jeg derfor ikke at komme dybere ind paa. Derimod vil jeg gerne opholde mig noget ved det ærede Medlems Omtale af Sagkundskaben. Hvad Sagkundskaben formaar, sagde det ærede Medlem, er meget begrænset. Aah ja, den menneskelige Evne i det hele taget er meget begrænset, det kan vi alle være enige om, og Sagkundskabens Evne er selvfølgelig ogsaa begrænset. Men jeg har ikke den Mistillid til Sagkundskaben, som det ærede Medlem. Jeg tror, at Sagkundskaben maaske endnu bedre end vi, der ikke er sagkyndige, har Betingelser for at sætte sin Begrænsning. Jeg for mit Vedkommende har ikke den ringe Tiltro til Sagkundskaben. Derimod er det selvfølgelig rigtigt, som det ærede Medlem henstillede til det kommende Udvalg, at man teknisk og økonomisk undersøger Forholdene saa grundigt som paa nogen Maade muligt. Det er det samme, som blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Korsgaard, og det kan jeg ganske slutte mig til, men den Bedømmelse af vor danske Sagkundskab, af den danske Ingeniørstand, som det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen her var inde paa, og ikke mindst af Statsbanernes Ingeniører, vil jeg opholde mig noget ved. Jeg tror nu ikke, at Sagkundskaben her til Lands er saa helt daarlig. Jeg tror ikke, at vore Ingeniører er daarlige, tværtimod jeg skulde mene, at den danske Ingeniørstand nyder megen og god Anseelse, ogsaa ude i Verden. Vi kan derfor godt være den bekendt, det ærede Medlem ogsaa,